

טיב הקהילה

בהר בחקותי
כ"ב אייר תשפ"ו

המסע לפרויקט ירושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג
מוצ"ש
ר"ת

6:49
8:06
8:42

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ק ש"א 8:20
סו"ק ש"ב 9:08

סו"ת א' 9:45
סו"ת ב' 10:17

גליון מס':
833

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

מסויימת של 'גאולה', ומשפיעים לו הרבה טובה ובטחון ושלווה, שהם היפך הטירדות והדאגות - בחינת גלות.

אולם כדי לזכות לשמירת שבת כדבעי צריכים להיות בקי בכל הלכות שבת, כי בלאו הכי יכשל בלא שימת לב באחת ממלאכת שבת, וכפי שכתב ה'משנה ברורה' בהקדמתו על 'הלכות שבת': 'וכבר העיד בננו הגאון בעל 'אורים ותמים' בספרו 'יערת הדבש', כי אי אפשר כלל במציאות שינצל מאסור שבת אם לא ילמד כל הדינים על בורים היטב היטב'. וראה שם עוד שמביא כמה המחשות ממכשולים המצויים למאור באלו שאינם בקיאים היטב בהלכות שבת.

אלו שלא למדו הלכות שבת אינם מודעים לגודל חומרתה, ומן הראוי לעורר שימת לבם לגודל תקלתם, כי אם ח"ו יכשל אי מי באחד מן העריות שבתורה, הרי ייחשב מאז כאחד מהגרועים ומהפחותים בשישראל, ומיד ינידוהו וירחקוהו, ומחוץ למחנה ישראל יהיה מושבו. ואם הנכשל בעריות הוא מגונה כל כך, כל שכן שהנכשל באיסור שבת צריך להיות מגונה למאוד, שהרי העונש על העריות הוא 'חנק', והעונש על חילול שבת הוא בסקילה...

הוא הדבר שכתב ה'משנה ברורה' בהקדמתו הנ"ל אודות חומרת העון של 'חילול שבת' ח"ל: 'וראה את חומר העון שיש באיסור חילול שבת דהלא ידוע שיש כמה חלקי עונשים על העונות יש ענינים שכשהאדם עובר עליהן הוא רק איסור עשה בלבד חמור מזה העונות שיש עליהן איסור לאו חמור מזה העונות שיש עליהן מיתה בידי שמים חמור מזה העונות שיש עליהן עונש כרת חמור מזה אונן שיש עליהן מיתה בידי אדם והוא מיתת חנק למעלה מזה אותן שעונשן הוא הרג בסיף למעלה מזה אותן שמיתתן בשרפה למעלה מכולם אותן שמיתתן בסקילה כי היא החמורה שבמיתות' עכ"ל.

כיון שכן, לא יתן האדם מנוח לנפשו עד שירגיש כי הוא יודע כל הלכות שבת על בורין, ויחזור וישננם בינו לבין עצמו בכל עת מצוא, ויתן לבו את חומר עון חילול שבת, כי בזמן שבת המקדש היה קיים כשהאדם קָטָא בשגגה נתחייב להביא 'קרבן חטאת', ולפעמים היה הדבר כרוך ביגיעה גדולה, שהרי כשמקום מגוריו היה מרוחק, היה עליו לעזוב את כל עיסוקיו למשך כמה שבועות ולעלות לירושלים כדי להביא קרבנו, ובבואו לירושלים לבית המקדש הוצרך להתבונן ולספר לכהן את חטאו ולהתוודות עליו, ואז היו הלויים מנגנים ניגונים המשברים מאוד את לבבו כדי להביא לידי תשובה, ולפעמים כרוך גם פעולה זו בהרבה טורח עד שבא לידי שבירת הלב באמת. וכל הסבל הזה הוא רק על שוגג אחד... ואם כך הם פני הדברים, כמה מן הראוי להיות זריז וזהיר למאד בהלכות שבת.

עוד יש לנו לדעת, שאם מתעצלים בלימוד הלכות שבת, גם אם נכשלים אנו רק בשוגג נחשב זה למידת ח"ו, שהרי 'שגגת תלמוד עולה זדון' (אבות ד, י). ומי יודע מהי תקנתו...

ובזכות לימוד הלכות שבת כדבעי, נוכח לשמירת השבת ולכל הברכות הנמשכות מכח השבת.

שמירת שבת - קיומה ופגולתה

ועשיתם את חקתי ואת משפטי תשמרו ועשיתם אתם וישבתם על הארץ לבטח: ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשבע וישבתם לבטח עליה: (כח, יח - טז)

...

הנה תיבת 'וישבתם' הם אותיות 'יום שבת', ורמזו יש בזה על שמירת השבת, שבזכותה יזכה האדם ל'וישבתם על הארץ לבטח' - שיהיה הוא היושב על הארציות, כלומר, הוא יהיה האדון על עניני החומר שלו, ולא ימשך אחריהם. שהרי אמרו חז"ל (שבת קיח): 'כל השומר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו', ואחר שזוכה למחילה הרי הוא 'צדיק גמור', והרי אמרו חז"ל (אבות ג, יב) ש'צדיקים לבם ברשותם', אם כן מן הראוי שיתנו גם לו אותו כח להיות אדון על לבו לבל ימשך אחר החומריות שלבו מתאוה להם.

וממשיך הכתוב ואומר, שאחר שזוכה האדם להתעלות מכח השבת ולהיות אדון על לבו, יכשיר עצמו להיות כלי המחזיק ברכה, ומלבד השפע הרוחני שימשך לו, יזכה גם לשפע גשמי ויתקיים בו 'ונתנה הארץ את פריה', וכדאיתא בזוהר הקדוש (חלק ב דף פח): 'ש"כ בראין דלעילא וותא ביומא שביעאה תליא', והטעם שגם השפע הגשמי תלויה בשמירת השבת, כי כל עוד שהאדם להוט אחר תאוותיו, גם אם ראוי הוא לשפע ולמלוא צרכיו וחוששים בזכות איהו מצוות שקיים, חוששים מן השמים למלא אסמיו בשלימות, שמה יהיה זה השפע סיבה להמשיכו אל התאוה החומרית המרחיקה את האדם מבוראו, אולם השומר שבת הלא זוכה להיות אדון על תאוותיו, וגם אם תתרבה שפעי יקיים 'ואכלתם לשבע' - שלא יאכל חלילה להנאתו, כי אם כשיעור הנצרך לו לשביעה, וכמאמר הכתוב (משלי יג, כח): 'צדיק אוכל לשובע נפשו', ושוב אין סיבה לעכב כל השפע הראוי לו.

עוד רמז מצאנו לזה במאמר חכמינו ז"ל (שבת קיח): 'כל המענג את השבת נותנים לו משאלות לבו', ויתפרש כך: 'כל המענג את השבת' - כל מי שיכולים להעיד עליו שהוא מענג את השבת, כיון שבימי חול אינו נמשך כלל אחר התענוגים, ורק בשבת רואים אותו מתענג, אות הוא שלכבוד שבת מתכוון, וכיון שהוא אדון על תאוותיו, ראוי למלא משאלותיו ואכן 'נותנים לו משאלות לבו'.

וממשיך הכתוב ואומר: 'וישבתם' - אם אחר כך ישבות שבת נוסף כדבעי [ובאמור לעיל, שתיבת 'וישבתם' הם אותיות 'יום שבת'] אז יזכה 'לבטח עליה' - 'לבטחון' המביאה לידי שלווה ומנוחה, ול'עליה' יתירה ברוחניות ובגשמיות, ושלווה וטובו המרובה ייחשב כ'מעין גאולה'. וענין זה השכר נלמד ממה דאיתא בגמרא (שבת קיט): 'לא חרבה ירושלים אלא על שחיללו את השבת' - 'חילול שבת' גרם לישראל גלות נורא המלאה בטירדות ודאגות, והתיקון לכך הוא ההיפך, לשמור את השבת, וכמו שאמרו חז"ל (שם קיח): 'אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין'. אולם שמירה זו צריכה להיעשות ע"י כל ישראל, וכמדויק בלשונם 'אלמלא שמרו' וכו' - לשון רבים, אולם גם אם איש יחידי זכה לשמירת שתי שבתות, ראוי הוא עכ"פ לבחינה

טיב המערכת

ופנית אליכם

שורה של ילדים עומדים בתור אצל המלמד לקבל ממתק אחרי שלמדו יפה, כל ילד בתורו מושיט יד ומקבל סוכריה, והנה כשמגיע תורו של אחד הילדים, אומר לו המלמד: 'אתה תמתין בצד', הילד מתפלל. הוא הרי למד כל כך טוב, לפי דעתו מגיעה לו אפילו יותר מסוכריה אחת, אבל אינו מבין מדוע המלמד אינו נותן לו לפחות סוכריה אחת כמו כולם? בסוף, אחרי שכולם קיבלו סוכריות קורא לו המלמד ואומר לו בחיבה: תלמידי היקר, אתה למדת יותר טוב מכולם, ולכן ברצוני לתת לך מהארוך משהו גדול יותר, משהו שאינו נכנס בקופסת הסוכריות הקטנות...

בפרשתנו מבטיח לנו הבורא יתברך 'אם בחקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם', אהוה כמה ברכות. אבל ברכה אחת אינה מובנת דיה, 'ופנית אליכם', עלינו להבין מהי פניה זו, מסביר רש"י 'אפנה מכל עסקי שלם שכרכם', ורש"י מביא מדרש: 'משלו משל, למה הדבר דומה? למלך ששכר פועלים הרבה, והיה שם פועל אחד ועשה עמו מלאכה ימים הרבה, נכנסו הפועלים ליטול שכרם, ונכנס אותו הפועל עמהם, אמר לו: בני, אפנה לך, הרובים הללו שעשו עמי מלאכה מועטת ואני נותן להם שכר מועט, אבל אתה, חשבון רב אני עתיד לחשב עמך, כך היו ישראל בעולם הזה מבקשים שכרם מלפני המקום, והמקום אמר להם לישראל: בני, אפנה לכם, אומות העולם הללו עשו עמי מלאכה מועטת, ואני נותן להם שכר מועט, אבל אתם - חשבון רב אני עתיד לחשב עמכם, לכך נאמר: ופנית אליכם'.

אנו חיים בעולם הזה ורואים את הצלחותיהם של הרשעים, ודבר זה עלול חלילה לשבור אותנו, אנחנו הרי כ"כ משתדלים לעשות את רצון הבורא, אנו עסוקים מבוקר עד ליל בתורה ובמצוות, והנה הרשעים חיים להם בנחת, ואילו התורה ולומדיה נרדפים ונרמסים מדי יום, ושאלה זו כבר נשאלה בגמרא: מדוע יש צדיק ורע לו, רשע וטוב לו? על כך עונה לנו הבורא: בני, המתינו מעט ואפנה לכם, רק אסיים לשלם לאומות את שכרם ואז יש לי עמכם חשבון רב! ממש עוד מעט.

(ע"פ: 'טיב התורה' - בחוקותי)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

ערכוני שיחות: 0534-100024

טיב הודעות

אמידת פרקי אבות בשבת

א. במנחה של שבת מתחילין לומר פרקים ממסכת אבות, וכל מקום לפי מנהגו (רמ"א סי' רצ"ב ס"ב).

ב. ונראה הטעם, משום שבמסכת הזאת יש חמשה פרקים, ועם התוספתא שהוא שנו חכמים שהוא דומה להם הם ששה, שכולם מדברים בדברי תוכחה ומוסר לקבל עלינו על תורה ומצוות, וגם הפרק הראשון הוא מדבר בשלשלת קבלת התורה מדור לדור ממש רבינו ע"ה עד סוף כל התנאים, לכן אומרים אותם באלו הששה שבתות שהם מזמן גאולת מצרים עד יום מתן תורה (לבוש סימן תצ"ג ס"א).

ג. יש מקומות שאין אומרים אותם אלא פעם אחת עד שבעות, ויש מקומות שחוזרים ומתחילין לאומרם אחר שבעות ואומרים אותם כל ימי הקיץ, שכיון שהפסיקו לומר ברכי נפשי אין חזרין לומר אותו עד זמנו שהוא שבת בראשית (לבוש סימן תצ"ג ס"א).

ד. הנהיגו הראשונים לשנות במסכת אבות מפני שלומדין ממנה יראת שמים ודרך ארץ (מחזור ויטרי סי' קמג).

ה. יש אומרים הטעם ללמוד מסכת אבות אחר פסח, לפי שהוא קודם מתן תורה, ורוב עניני המסכתא הם הזירזו על עסק התורה ומעשה המצוות (אבודרהם סדר ימי העומר ושבועות).

ו. עוד טעם, בעצרת ניתנה התורה, והלומד תורה צריך קודם לדעת את דרך לימודה ואיך יתנהג בה אחר לימודה, לכן תיקנו ללמוד מסכת אבות קודם עצרת כדי שיהיה כל אחד מישראל מוכן לקבל את התורה בלב שלם ולהתנהג בה כדת וכשורה (בני יששכר, מאמרי

חודש אייר, מאמר א אות ה).
ז. ועוד טעם, לפי שעמי הארץ נאספים לקראת בתורה במנחה, ומשמיעים להם מידות תרומיות השנויות במסכת זו, והמקיים מילי דאבות נקרא חסיד (מחז"י סימן תכד).

ח. ויש אומרים שהוא מפני כבודו של משה רבינו ע"ה, לקיים נשיא שמת כל המדרשות בטליו, ולכן נהגו לומר פרקי אבות 'משה קיבל תורה מסיני', לומר הרי אנו מספרין בכבודו ושבחו ובכך תהיה לו מנוחה טובה (מקורו קדום בסדר רב עמרם גאון בשם רב שר שלום גאון דמותא מחסיא, וכ"כ בשמו בספר הישר לרבינו-תם סי' מה אות ו. וכ"ה בשבלי הלקט סי' קכו).

ט. ויש אומרים שהטעם הוא, לפי שבימי הקיץ הוא זמן תענוגות בני אדם, לזאת תיקנו דברי מוסר ויראת ה' להשיב לב האדם לעבודת הבורא יתברך (אורחות חיים ספינקא אות ה' ה'). ע"י מדרש שמואל על אבות בהקדמותו.

י. וי"א הטעם, באותם הימים שבין פסח לשבועות מתחיל האדם לאכול ולשתות ולעסוק בפרואות כדי שיהיה בריא כל השנה, ורומזים לו, כשם שאדם חש לתקן את גופו ובריאותו, כך יחוש לתקן את נפשו על ידי מצוות ומעשים טובים, שהם התרופה האמיתית לנפש, שעל ידם יזכה לחיי העולם הבא (מעם לועז ויקרא עמוד רע).

יא. עוד טעם, כדי למשוך את לבו של אדם לתשובה בימים אלו ולטהרו מטומאת העבירות, כפי שניטתהו ישראל בצאתם ממצרים בתקופה זו (מפסח עד עצרת) מטומאת עבודה זרה (ילקוט מעם לועז שם).

יב. הטעם שנוהגים להתחיל בשבת בראשית לומר מזמור 'ברכי נפשי', מפני שכל אותו המזמור מדבר מענין מעשה בראשית, וקורין אותו משם ואילך בכל השבתות במנחה כדי לזכור ענין מעשה בראשית

כשקרב לצאת השבת שהוא זכר למעשה בראשית. ומה שקורין ט"ו שיר המעלות הוא, על פי מה שאמרו חז"ל שכשברה דוד השיתין וקפא תהומא ובעי למשטפי עלמא לחזור אותו לתוהו ובוהו, ועל ידי ט"ו שיר המעלות חזר התהום לאחוריו ונעשה קיום למעשה בראשית, לכך אומרים אותו גם כן עם מזמור 'ברכי נפשי' (לבוש סי' תרסט סעי' ז).

יג. לפני אמירת כל פרק מפרקי אבות אומרים את המשנה 'כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא וכו'', והטעם, כדי להפיס את דעתם של עמי הארץ (כל-בו סוס"י מ, מטה משה סימן תפז).

יד. ועוד טעם, כי אם ירצה האדם להנהיג את חברו בדרך אחרת, אם לא יודיעהו תחילה תכלית הדרך והיא, לא ילך בה בשמחה ובטוב לבב, אלא בדאגה ובעצבון, בהיותו בלתי מצויר תכלית פעולתו. וצריך עוד לידע בתחילת הפעולה השלימה קלות השגתה, כי כפי קלות השגת התכלית תגדל שמחת הפועל אותה, וכפי גודל השמחה תהיה הזריות והתנועה אליה. על כן ראו מתקני קריאת המסכת הזאת להקדים התכלית וקלות השגתה בעשיית הפעולות השלמות וקיום המוסרים המסודרים בכל פרק ופרק מהפרקים הנזכרים, והיא השגת החיים הנצחיים, והם חיי עולם הבא. ואמר, שכל איש אשר בשם ישראל יכונה לא תימנע ממנו השגת העולם הבא (מטה משה סימן תפז).

טו. אחר אמירת כל פרק מפרקי אבות אומרים משנת 'רבי חנניא בן עקשיא' (סידור הגרש"י).

טז. וי"א הטעם, כדי שהקדיש שאומרים אחריו יאמר על אגדה ולא על משנה, לפי שאין אומרים קדיש על משנה אלא על אגדה, דאמר מר (סוטה מט, א), ואלא עלמא אמאי קא מקיים? אקדושא דסידרא ואיהא שמיה רבה דאגדתא (מחז"י לחיד"א).

על איזה מצוות זוכים לקבל שכר אפילו בהאי עלמא

בריש פרשתן כתיב (כו, ג-ד), **אם בחוקותיהם הלכו ואת מצוותי תשמרו ועשייתם אותם. ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יכולה ועץ השרה יתן פריה וגו'.**

וידוע הקושיא איך יתכן שהתורה מבטיחה ברכות ושכר על קיום התורה והמצוות, הרי איתא בחז"ל (קידושין לט:) שבר מצוה בהאי עלמא ליכא. וכיצד בזה קשה על מה שנאמר בפרשה שניה של קריאת שמע, (דברים יא, יג-יד) והיה אם שמעו חשמועו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את ה' אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובלב נפשכם, ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקש וגו'. וקשה איך יתכן שזוכים למטר בזכות השמיעה למצוות התורה, הרי שכר מצוה בהאי עלמא ליכא.

על המצוות שבין אדם לחבירו מקבלים שכר גם בהאי עלמא

והרמב"ם בפירוש המשניות (פאה פ"א מ"א) מתרץ באופן אחר, דהנה כל המצוות נחלקות לשנים, יש מצוות המיוחדות לאדם בעצמו בינו ובין ה', כמו הציצית והתפילין והשבת ועבודה זרה וכדו', ויש מצוות שבין אדם לחבירו, כמו האזהרה על הגניבה, והאונאה, והשנאה, והנטירה, והציווי לאהוב זה את זה, ושלא נרמה זה את זה, ולכבד ההורים והחכמים וכדו'. והכלל כך הוא, על המצוות שבין אדם למקום מקבלים שכר רק לעולם הבא. אך על המצוות שבין אדם לחבירו מקבלים שכר גם בעולם הזה על עצם קיום המצוה, וגם בעולם הזה על התנהגותו הטובה עם בני אדם.

שתיהו עמלים בתורה

אמנם רש"י בפרשתן פירש, אם בחוקותיהם הלכו - יכול זה קיום המצוות, כשהוא אומר ואת מצוותי תשמרו, הרי קיום המצוות אמור, הא מה אני מקיים אם בחוקותיהם הלכו, שתיהו עמלים בתורה. ונמצא שכל הברכות הכתובות בפרשתן, הוא שכר על זה שעמלים בתורה.

וקשה, הרי העמלות בתורה הוא מצוה הגלוי ונראה לעיני כל, והוא מצוה שבין אדם למקום, ונמצא שבין לפי המהלך של החובות הלבבות, ובין לפי מהלך הרמב"ם, לא היו צריכים לקבל על זה שכר גלוי בעולם הזה, והדרא קושיא לדוכתה, למה מפורש בתורה ברכות גשמיות להעמלים בתורה, הרי על מצוה כזאת אין שכר בהאי עלמא.

על ההליכה לבית המדרש מקבלים שכר בהאי עלמא

ואפשר לבאר על פי מה שכתב האור החיים הק' בפירוש הל"א, דאם בחוקותיהם

'תלכו' קאי על ההליכה לבית המדרש, על דרך אומרו (תהלים נה, טו) בבית אלהים 'נהלך' ברגש.

ואפשר לומר שעל זה גם כן מקבלים שכר בהאי עלמא, על ההליכה לבית המדרש ללמוד תורה, כי אין זה נכלל ב'שכר מצוה' על עצם הלימוד, כי מקבלים שכר מיוחד על ההליכה לבית המדרש. כדאיתא במשנה (אבות פ"ה מ"ד), ארבע מידות בהולכי לבית המדרש, **הולך ואינו עושה שכר הליכה בידו**, ורואים מזה מפורש שיש שכר מיוחד על ההליכה לבית המדרש, ולכן אפילו אם הוא רק הולך לבית המדרש ואינו עושה שם כלום, מ"מ כבר מקבל השכר המיוחד שיש על עצם ההליכה לבית המדרש.

כי טוב סחרה מכל סחורה

וכן כתב החתם סופר, (תורת משה בחוקותיה), דעל גוף המצוה אין מקבלים שכר בהאי עלמא, רק על הטירחא וההליכה לדבר מצוה. וזהו מה שנאמר על התורה (משלי ג, יד), 'כי טוב סחרה מסחר כסף', כי אם אחד הלך לשוק ולא עסק שם בשום משא ומתן אינו מרויח כלום, משא"כ ההולך לבית המדרש אעפ"י שאינו עושה, זוכה לשכר הליכה בידו.

ועפ"י מבאר החתם סופר דברי המדרש (ויקרא לז, א), אם בחוקותיהם הלכו, הדא הוא דכתיב (תהלים קט, טו), חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך. אמר דוד, רבש"ע בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר, למקום פלוני לבית דירה פלונית אני הולך, והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, הדא הוא דכתיב ואשיבה רגלי אל עדותיך. והיינו שדבר זה עורר אותו ללכת דוקא לבית המדרש, כי אם ילך למקום פלוני לסחור במסחר, לא יקבל שכר על עצם ההליכה, משא"כ כשהולך לבית המדרש כבר מקבל שכר על עצם

ההליכה, ולכן ואשיבה רגלי אל עדותיך. ואפשר להעמיס כל זה בדברי רש"י, **אם בחוקותיהם** - שתיהו עמלים בתורה - **תלכו**, היינו שתלכו לבית המדרש בשביל לעמול שם בתורה, ובשכר זה תזכו לכל הברכות בעולם הזה, על ההליכה לבית המדרש, ועל עצם הלימוד והעמל בתורה, תזכו לשכר בעולם הבא.

פירוש מחודש שעל עצם לימוד התורה מקבלים שכר בהאי עלמא

ומכ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב שליט"א שמעתי פירוש מחודש, שמקבלים שכר בהאי עלמא על עצם לימוד התורה. כי הטעם שאין מקבלים שכר מצוה על שאר המצוות, הוא מפני שעדיין אינו בטוח שהוא ראוי לשכר עליהם, כי אולי בסוף ילקלל ויעשה עבירות, והכלל הוא (סוטה כא) עבירה מכבה מצוה, ופירש"י, עבירה מכבה - שכר מצוה. ולכן לא שייך לקבל השכר רק בעולם הבא, כשמתברר שמגיע לו שכר על המצוות, כי לא קלקל את שכרו על ידי עשיית עבירות לאחר מכן.

מה שאין כן לימוד התורה, שהכלל הוא (שם) אין עבירה מכבה תורה, שנאמר (שיר השירים ז, ה) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, ופירש"י, אין עבירה מכבה - שכר מי שעסק בתורה קודם לכן, לכן על לימוד התורה ראוי האדם לקבל שכר מיד בעולם הזה, כי אין צד לחשוש שלא יהיה ראוי בסוף להשכר. וזהו מה שדייק רש"י וכתב, שתיהו עמלים 'בתורה', כי דוקא על עמל התורה זוכים לשכר בהאי עלמא.

יעזור השי"ת שנוכח לעמול בתורה ולקיים המצוות, ועי"ז נזכה לכל הברכות האמורות בתורה בגשמיות וברוחניות, בעולם הזה ובעולם הבא, ויהי רצון שנוכח בקרוב ממש לביתא המשיח ותחיית המתיים, ואז נזכה להשכר של העולם הבא, במהרה בימינו, אמן.

טיב המעשיות

מנהג ישראל קודש בהכרות: "חזק!" - מנהג האשכנזים הוא בסיום כל ספר מחמשה חומשי תורה, כמו בשבתא קדישא דרין בסיום ספר ויקרא - בהכרות כל הקהל הקדוש יחדיו: "חזק חזק ונתחזק!". ומנהג הספרדים בכל מי שיעולה לתורה, ובפשוטא דלישנא של השולחן ערוך ומרן הבית יוסף: "לומר למסיים לקרות בתורה בכל פעם: 'חזק וברוך!'". ונהרג נהרג ופשיטה, איש מחנהו ואיש על גלגל כמנהג בית אבות.

ובספר הקדוש "מאור ושמש" (שלהי פר' ויחי) כתב להאיר את ענינו בטעם המנהג, ובכוונת פנימיות זו ההכרח, וזה לשונו הטהור [בקיצור]: "מה שאומרים בסיום הספר של חמשה חומשי תורה 'חזק' שלשה פעמים - שהוא גימטריא 'משה'. הכוונה הוא נראה,

לפי דאיתא בגמרא דברכות פרק אין עומדין דף ל"ב (ע"ב): ארבעה דברים צריכים חזוק, תפילה ומעשים טובים, תורה ודרך ארץ וכו'. והנה השלשה דברים 'תפילה תורה ומעשים טובים' ישנם בכל אדם שצריכים חזוק, לאפוקי 'דרך ארץ' דהיינו משא ומתן ואומנות [ונישואי אשה ע"ש] שאינם בכל אדם כו'. נמצא, דעיקר התחזקות הוא בשלשה דברים, דהיינו 'תורה ותפילה ומעשים טובים', שהוא בכל אדם ובכל זמן".

"והנה במשה רבינו ע"ה, לא שייך בו שהיה צריך להתחזק ב'דרך ארץ', לפי שפירש מן האשה לגמרי, ומכל שכן שלא היה סוחר ואומן. - רק השלשה דברים הנ"ל דהיינו 'תורה ותפילה ומעשים טובים' נזכר בו במשה רבינו ע"ה. ובודאי היה מתחזק בו משה רבינו ע"ה, מה שלא היה יוכל שום בריה בעולם לעשות כמותו".

על כן אנו אומרים בסיום ספר מחמשה חומשי תורה 'חזק חזק חזק' שלש פעמים, לרמוז על שלשה דברים הנ"ל שצריכים חזוק, והוא בגימטריא 'משה' כו', כי הוא התחזק את עצמו בשלשה דברים הנ"ל [תורה, תפילה, ומעשים טובים], ונזכר להתחזק במוות, אמון" עכ"ל [ע"י פרי חדש ואליה רבא, על אחר].

על כך אמר השם יתברך ליהושע (א, ה-ו): "חזק חזק ונתחזק" [וכדדרשנין בפרק אין עומדין שם: "חזק בתורה, ואמץ במעשים טובים"], לשמר לעשות ככל הנהגת אשר צונו 'משה' עבדי, אל תסור ממונו ימין ושמאלו, למען תשכיל בכל אשר תלך. לא ימוש ספר התורה הזה מפניך, והגית בו וזמם ולקח, למען תשמר לעשות ככל הנהגת בו, כי אז תצליח את דרכך ואת תשכיל. הלא צויתקי, חזק ואמץ! אל תעזב ואל תתן! על פי מנחם ה' אלקיך בכל אשר תלך".

חסיד אחד התייצב בפני רבו הר"ק בעל התניא זצוק"ל, וביקש מלפניו עצה לחיזוק בתפילה. למען דווקא בתפילה? - שאל הר"ב.

הלא גמרא מפורשת היא! ענה החסיד (ברכות לב: הנ"ל), שהתפילה צריכה חזוק, וכדילף לה מפסוקי נעים זמירות ישראל בספר תהלים (כו, יד) "קוה אל ה', חזק ונתחזק לבך, וקוה אל ה'!"

שאל הר"ב: ומהו הקושי שלך בתפילה, שעליו מבקש אתה את החיזוק? השיב החסיד: עיקר הקושי שלי בכוונת התפילה, היא בדין כוונת 'עומד לפני המלך'. שדורש לו הכוונה בדין כוונת ושושנה של עצם מהות התפילה, ולכן מעכבת היא בכל התפילה, כי אם אין כוונה של 'עומד לפני המלך' אין כאן תפילה.

א. ה. עיין ידיושי הגר"ח הלוי זצוק"ל (הל' תפילה פ"ד ה"א) שייסד, דכוונה זו אינה מדין 'כוונה', כע"פ מה שכתב משה התפילה. ואם אין ליבו פניו, ואינו רואה את עצמו שעומד לפני ה' ומתפלל, אין זה מעשה תפילה, והרי הוא בכלל מתעסק דאין בו דין מעשה, עכ"ל עיין שם באורן. ומה יום מיומיו? שאל שוב הבעל התניא, כיצד התפללת עד היום? ומדוע באת רק עכשיו לבקש חזוק בדבר?

ענה החסיד והסביר טעמו ונימוקו עימו: הנה לפני כשש נצרכתי לסנוע אל עיר הברית פטריבורג, וכשהתהלכתי שם סביבות ארמון הקיסר, ראיתי שני ז'נדרמים הניגשים בסערה, ומפליאים את מכותיהם באחד משומרי הסף של מבצר בית המלכות.

היתה זו פלוגת חיילים מיוחדת, 'קוזקים' גיבורים ותקיפים, שעברה בסביבות הארמון מדי כמה שעות, לבדוק אם לא קפאו להם אוזניהם של אנשי הביטחון, השומרים העומדים מבחוץ. משום שבקור הנורא של רוסיה, לאחר עמידה של כמה שעות בחוצות הכפור העצום, היתה האוויר עומדת בסכנת קיפאון. - אך מאימת המלכות היו צריכים הזקופים לעמוד כל העת בתנועה של רתת חיו, מרוב פחד וחורדה שהיתה שורה תדיר בבית המלכות הצאר העריץ! ובכך היה עליהם למנוע את קיפאון האויר.

ראיתי אז את אותם ז'נדרמים וזעמם, מכים בעוז עם השוט שבידיהם ומצליפים בחוץ על גבו של אחד השומרים שקפאה אוזנו על המשמר, כדי לעוררו מקיפאון!

הם צעקו עליו בקול גדול, בעודם מכים וחובטים בו: כיצד יתכן שקפאה כאן אוזןך בשמירה? - זהו הרי 'סימן' ברור שאינך מתיירא ממורא המלכות! כשראה שאינך מבין משמעות המלכות מה היא, ומשמעות השמירה שבבית הצאר מה היא! וכו' כך עומדים בתפקיד לפני המלך? הרי כל עצמותיך צריכים לבעור ולרתת מפחד אימת המלך!

סיים אותו חסיד ואמר לרבו הבעל התניא: שש שנים שלמות (!), מדי יום ביומו, לפני כל תפילה הזכרתי את עצמי את אותו מעשה של שומר הסף שראיתי במו עיני בארמון המלכות. וערכתי את חשבון נפשי ביני ובין קוני, הלא קיימתי לך (ברכות נח.) 'מלכותא ארעא כעין מלכותא דרקיעא', ומה

חזק חזק ונתחזק!

"נאמר ביהושע (א, ה-ו) 'לא ימוש ספר התורה הזה מפניך וגו', חזק ונתחזק'." מזה נהגו לומר למסיים לקרות בתורה בכל פעם "חזק!"

בית יוסף שם בשם ארחות חיים.

אם במלך בשר ודם כך, קל וחומר בן בנו של קל וחומר כאשר עומדים לפני מלכו של עולם, מלך מלכי המלכים! וכך הייתי מוצא בנפשי את חזוק התפילה בכוונת 'עומד לפני המלך'.

אך עתה כעבור שש שנים כבר הורגלתי בסיפור זה, וחוששני שכבר אינו משפיע עלי כל כך, וחסרה התפעלות הנפש לכוונת התפילה, לפיכך על של עתה באתי לחפש ולבקש חזוק מחדש בתפילה.

"חזקו ונתחזקו לבבכם כל המיחלים לה'!" (תהילים לא, כה).

בתקופה הראשונה שלאחר השואה האיומה, כאשר ארי עלה מבבל, ה"ה כ"ק מרן הקוה"ט בעל "יואל משה" מסטמאר זצוק"ל, לאחר שניצול בחסדי השם יתברך מן התופת, באו לפניו כמה וכמה בחורים צעירים יתומים ונדכאים, גלמודים חסרי בית וחסרי כל, פלטיי שואה שהתהלכו שבורים ורצוצים באין משען ומשענה לגוף ולנפש. ועלו ובאו לחסות תחת צילא דמהימנותא של 'העץ' הענק, אותו צדיק נשגב שהכירו ושמעו ממנו רבות ונצורות בשנים שלפני המלחמה, אשר לשמו ולזכרו תאות נפש!

ליבו הגדול של הרבי התמלא רחמים מרובים עליהם, וכטבע קדשו הסגולי עמד תיפק לפעול ולהפעיל בגיבוי בעלי יכולת נדיב לב, ולא נח ולא שקט עד שפתח עבור אותם יתומים גלמודים "שיבה קדושה" מיוחדת, שהיתה בנויה ומסודרת על פי צרכיהם בשלמות. ושימחו אותם ניצולים צעירים בית לפליטה, מקום מנוחה לגופם ולנפשם.

הרבי ר' יואליש עמד באותה תקופה בכבודו ובעצמו בראשות הישיבה, קבע את סדריה ואת הליכותיה, והנחיל בה הרבה תורה ודעת ויראת שמים.

סיפר אחד התלמידים מאותם זמנים קשים, בתקופה הראשונה כשנפתחה הישיבה:

בימים הראשונים שלאחר פתיחת שערי היכל הישיבה הק', כשהתיישב הרבי עם התלמידים ללימוד השיעור הקבוע בגפ"ת, שמחו הבחורים עד מאוד על ה'גמרות' החדשות שהוענקו להם במתנה, ועל זכיותם הגדולה לשבת שוב על פסלי דבי מדרשא, לאחר שנים שהיו 'מלמדי מכות' בעניי סבל' רח"ל. בעניינים וייסורים קשים וטלטולים נוראים שעברו עליהם בכל מחנות השואה.

אך להפתעתם, הרבי הקדוש, חכימא דיהודאי, לא פתח מיד בשיעורו, הוא השאיר עדיין את הגמרא הקדושה סגורה לפניו. והחל לבקש מן הבחורים התלמידים האהובים והיקרים לו מכל, לספר לפניו כל אחד ואחד את כל מאורעות השואה שעברו עליהם בפרטות מתחילה ועד סוף!

ישב לו אפוא הרבי עם התלמידים המסכנים הללו כמה ימים, בטרם פתח בכלל את הגמרא, ועדיין לא הגיד שום 'פתיחה' ושום שיעור עיון או שיעור בקיאות... כי אם שמע והקשיב והאזין בכל לב לכל סיפוריהם המלטלים, ונעשה להם כמו 'אבא' [טאטע!]. אישי של כל אחד, המתעניין מאוד להקשיב בחירת השתקקות לסיפורו בנו בכל מה שעבר עליו. הוא דרש ושאל וחקר מכל אחד ואחד בכל הני הרפקתי שעברו עליו, את כל המציאות אותו מתחילת המלחמה ועד עתה.

רק לאחר כמה ימים, כשיסימו כל התלמידים לספר לפניו את כל מה שעבר עליהם בצוק העתים, וחשו והרגישו שפרקו מעל ליבם הכואב ונפשם האדובה את המוקטה הכבדה. הוא עד עתה למדנו את דף א' של הקדושה, באומרו לבחורים הטהורים: הנה עד עתה למדנו את דף א' של המסכתא... עתה הבה נא נפתח בדף ב'! וכך החל בלימוד המסכתא בעיון עמוק לאורכה ולרחבה, כדרכו בקדוש.

והעיד אותו תלמיד, שאכן אותם ימים הראשונים של הישיבה, שבהם שפך כל בחור את ליבו בכל מציאותו בימי הרעה, היו בדיוק כמו דף א' שלפני הגמרא... לפי שבלעדי אותם 'ימי סיפור' שהעניק להם הרבי בחכמת ליבו, היו הדברים 'יושבים' עמוק בליבם, והיו 'שוקעים' בדיכאון רח"ל, מחמת הצער והכאב הגדול שהפריעו להם מאוד ליישב את לבבם בתורה כראוי.

בפחות הרבה הבין הרבי שצריך מתחילה לחזק את התלמידים, ולתת להם 'לפרוק' את אשר על לבבם במתניות ובסבלנות רבה, להוציא ולשחרר" את אט את כאבם ואת יגונם החוצה.

כמאמר החכם מכל אדם בספר החכמה (משלי יב, כה) "דאגה בלב איש ישמחה, ודבר טוב ישמחה". ופירש בבניאר הגר"א זצוק"ל על אתר: "דאגה בלב איש ישמחה - כאשר האדם בדאגה, זו הדאגה משפיל את הלב מאוד, אך מי שבא ומדבר לו דברים טובים ותנחומים 'ישמחה' הדברים את הלב, וזהו 'דבר טוב ישמחה'. ועוד 'דבר טוב ישמחה', אין טוב אלא תורה, כי כל הנותן עליו על התורה מורקין ממנו הרהורי חרב, והרהורי זנות, והרהורי שטות, וזהו 'דבר טוב ישמחה' עכ"ל.

ואכן כוחו של אותו חזוק עצום שנסך בהם הרבי באהבת אמת בימי בראשית של הישיבה, הוא שייסד את אבן הפינה להצלחה הגדולה של הישיבה המפוראת. - כשאותם בחורים תלמידים מובהקים נקשרו עד מאוד בלב ונפש רבם ומאורם, שהשפיע להם תמיד אהבה וחמלה רבה, וכמה רבנים ידועי שם שיצאו לטובה ולברכה מאותה ישיבה.

"חזקו ונתחזקו רפוח, וברכיים כשלות אמצו! - אמרו לנמחרי לב, חזקו! אל תיראו! הנה אלקיכם נקם נבוא, גמול אלקיכם הוא נבוא ויושעכם" (ישעיה לא, ד-ג).

הבאתי פעם לפני מחו' הגה"צ מורנו רבי זונדל קרוזר זצוק"ל בעל 'אור החמה', שר העונה והשמחה, בחור ישיבה מבוגר שסבל מבעיה בריאותית קשה במעיים רח"ל [קטעטע]. כדי להתברר | המשך בעמוד הבא <

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשיחו ימיערת ע"י הקוראים

'הזבל שלו האוצר שלי'

אני עובד בחברה כנהג משאית, ויש לי הסכם עם בעל הבית, שמתור לי בשעות הפנאי לעשות הובלות קטנות עם המשאית כדי להרוויח תוספת הכנסה.

הזמינו אצלי הובלה של תנור משכונה אחת בירושלים לשכונה אחרת. בקשתי מאה חמישים שקלים על ההובלה, מחיר גמ"ח ממש כאשר המחיר הוא מינימום 400 ש. הגעתי לכתובת ובעוד התנור הרמפה של המשאית הוא החליק ונפל על המדרסה וזכויות התפזרו לכל עבר...

בדקנו נזקים וראינו שהזכויות של הדלת ניווקה. התקשרנו לטכנאי לבדוק עלות והוא שיער את העלות תיקון באלף שקלים. הגברת שילמה לי כבר את דמי ההובלה, היא אמרה שיותר מאוחר תתייעץ עם בעלה ונראה מה לעשות.

נשברתי מאוד, סך הכל רציתי להוסיף מעט כסף לכלכלת ביתי ובמקום להרוויח עוד כמה פרוטות, יצאתי בנזק!!!

בלילה הגעתי לשיעור הקבוע ושאלתי את הרב אחרי השיעור מה ההלכה במקרה כזה? הרב פסק שעלי לשלם את הנזק במלואו.

הקשבתי להשיעור הקבוע בשער הביטחון, והגעתי הביתה שמח וטוב לב. אמרתי בבית שזה התיקון שלי, ואין לי מה להסתובב עצבני. אם הקב"ה הביא לי את הנזק הזה אז הכל לטובה!!!

למחרת התקשרתי לגברת ואמרתי לה שהרב פסק שעלי לשלם את הנזק לשלם בהקדם. הגברת הרגישה לא נעים ואמרה שרוצה קודם להיוועץ עם בעלה כמה כסף הם רוצים כי אולי אפשר להשיג יותר בזול מיד שניה.

באותו בוקר באחד הצמתים במקום לקחת ימינה, המשכתי ישר. אחרי כמה מטרים ראיתי תנור זרוק ליד הפח. חניתי בצד וראיתי שזה אותו תנור בדיוק והדלת שליומה. פירקתי את הדלת והבאתי את הדלת לבית שלהם, התקנתי להם את הדלת בתנור, ובעלה ואני שמחנו שמחה עצומה על הנס שהקב"ה עשה לנו שארי גם הם לא הרגישו בנוח שאשלם להם מכיסיי...

ראיתי את המאמר של "הבוטח בה' חסד יטובבנו" כפשוטו!!!

בית יוסף שם בשם ארחות חיים.

המעניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמאולס

פקס: 15326517922

או ל: o.y.wines@gmail.com

מפי קדשו ולשוב ממנו חיזוק ועידוד, שהיו חסרים לבחור מסכן זה יותר מאוויר לנשימה! נכנס הבחור לפני הצדיק, והחל בוכה ומבכה במר נפשו על גודל אומללותו, אל הישיבה הוא מתבייש ללכת כך [עם שקית צמודה ל"ע]... ומי בכלל יחשוב עליו וירעה להתחתן אתו? - זעקו קירות לבבו!

רבי זונדל כדרכו האיר לו פנים מסבירות, וקירבו ועודדו בחיזוק עצום, ואף דיבר עימו מילתא דבדיחותא בדרך צחות, שהיו לבחור כמו 'מים קרים על נפש עינף'! (משלי כה, כה).

לאחר שרוב את רוחו מעט, אמר לו: דומני, שדווקא אתה במצבך צריך להיות 'יותר' בשמחה משאר אנשים!

פקח הלה זוג עיניים בתמיהה רבת, מדוע 'יותר' בשמחה? הסביר לו ר' זונדל הצדיק את

כל"ג בעומר נאיר ונחמלה בחורת רש"י תורתו מגן לנו...

חג הפסח

ספירת העומר

חג השבועות

בין המצרים

ראש השנה

עשית ויוהכ"פ

חג הסוכות

חנוכה

שופר

פורים

שבת - ד' חלקים

הסדרה המיוחדת שתוכלו כ"ד ליכנס לכל מועד באורא עילאית ובתענוג רוחני לחוש את אור המועד

להשיג בחנויות הספרים המובחרות

הפצה ראשית סניף הספרים המובחרות רחוב יצחק שפירא 44-03-649444

כעת חיה מן השמים, איך שהדלת נפתחת לפניו בדיוק בעת שצריך לה!

האיש שמח מאוד, הוא נכנס והתיישב במנוחה, ופרק את כל אשר על לבבו, התייעץ בכל מה שנצרך להתייעץ, והתחזק היטב בדברי חיזוק ישרים ונכוחים, שהעלו צרי ומזור לנפשו הרואבת. וחשתי בו באותה שעה, שמן השמים נותנים בפי את המילים הנכונות הנצרכות לו לאותו דל, כדי לחזק ולעודדו, כפי שהראו לנו מן הרגע הראשון שהגיע שפוחתים לפניו את השערים, לחלצו ולהוציא מתוהו. - ובסייעתא דשמיא יצא בלב שמח וטוב, ובחיזוק עצום בכל ענייני החיים.

"ויאמר, אל תירא איש חמדות! שלום לך! חזק וחסד! - וכדבר עמי התחזקתי, ואמרה, ידבר אדוני כי חזקתני!" (דניאל י, ט).

בנתיב טיב זה המעשה, הבנתי את מאמרי יוסף הצדיק לאחיו בפרשת ויגש (בראשית מה, ה): "אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה, כי למחיה שלחתי אלקים לפניכם." - בדברים הללו היה מחזק ומדבר על ליבם, שהכל מכון לטובה ולברכה, בעיני דאשגחותא תדירא. כמו שנפסק להלכתא בשולחן ערוך אורח חיים שלהי סימן ר"ל (סעיף ה): "לעולם יהא אדם רגיל לומר, כל מה דעביד רחמנא לטב עביד". והיינו שביאר לפנינו בשפה ברורה ונעימה 'כי למחיה שלחתי אלקים לפניכם'!

אך לא הסתפק יוסף בדברי חיזוק הללו בלבד, אלא שוב הוסיף לעלות ולהעלות במדרג גבוהה יותר באמונה שלמה ותמימה, כמו שמספרים בפרקים הבאים (שם ח): "ועתה! [כלומר, עתה אוסף להעלות יותר בתורת האמונה הטהורה] - לא אתם שלחתם אתי הנה, כי האלקים וגו'." - כאן הוסיף ללמד יותר את יסוד האמונה הפשוטה והתמימה, 'לא אתם שלחתם אותי', אתם מצידכם לא עשיתם כאן ולא כלום! לא 'אני' עושה מאומה, ולא אתם עושים מאומה, את הכל עושה כביכול אך ורק 'האלקים' - בעל היכולת ובעל הכוחות כולם, ומעצמנו אין אנו מזוים אף לא תנועה קלה של אצבע קטנה! ואין איתנו יודע ולא כלום. מדוע ולמה עושה השי"ת ב'טיב ההשגחה' ככה, ולמה פועל ככה... כמו שאמר שלמה המלך ע"ה בספר קהלת (יא, ה) "כאשר יניח ידע מה דרך הרוח, כפעמים בטן המלאה [אין יודע] וידע הנסגרים והנעצמים בבטן שהיא מלאה. רש"י, קכה לא תדע את מעשה האלקים אשר יעשה את הכל"!

ובהארה זו יתורץ אל נכון, מה שנתקשו המפרשים, מדוע לא נאמר בתורה שיוסף הצדיק מחל להם לאחיו. - אך בהאמור נראה, שאולי היה יוסף אומר לפנינו שהוא מוחל להם, היה זה יכול להתפרש כפגם באמונה הטהורה, לפי רום מדרגת אמונתו השלמה והתמימה, כי מובן מזה כאילו שהם עשו לו והם פעלו כנגדו, ולכן נצרך לומר לפנינו דברי התנצלות במחילתו וסליחתו אליהם. - בה בעת שהיה ליבו של יוסף הצדיק שלם בתכלית השלמות באמונה שלמה פשוטה ותמימה, כד"א (חבקוק ב, ד) 'צדיק באמונתו יחיה', שהם באמת לא עשו לו כלום! רק את הכל עשה ופעל השם ויתברך, והוא לבדו הוא שומר ומשגיח ומציל את כל בית ישראל לטובה. [ובמה שהתגלגל הדבר על ידם, בוודאי כבר מחל להם בלבבו, אבל לדבר מזה ולפרש הדברים היה נראה כחיסרון אמונה, וד"ק].

"אני מאמין באמונה שלמה, שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים, והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים".

"איש את רעהו יעזרו ולא אחיו יאמר חזק" (ישעיה מא, ו) חזק חזק ונתחזק!

בעולם יכול לעשות! הוא שמלמדנו החכם מכל האדם בספר משלי (יח, יד): "רוח איש יכלכל מחלואו, ורוח נבאה מי ישאנה". ופירש רש"י: "רוח איש - רוח גבר שהוא 'איש' גבור, ואינו נותן דאגה בליבו, ומקבל כל הבא עליו בשמחה ובחיבה. ויכלכל מחלואו - אין כוחו טר מעליו" עכ"ל. [ועוד הארכנו בסייעתא דשמיא בשבח חיזוק השמחה הנצרכת לאיש ישראל תמיד, בספר 'טיב השמחה', עיין שם בין הפרקים ותרוהו נחת].

"חזק ונתחזק בעד עצמנו, ובעד ערי אלקינו, וה' יעשה הטוב בעינינו!" (שמואל ב' י, יב).

בפרקי אבות שנינו (פ"ד מ"ב): "כן עזאי אומר, הוי רץ למצוה קלה כבמחנה, ובורח מן העברה. שמעיה גוררת מצוה, ועברה גוררת עברה. ששכר מצוה מצוה, ושכר עברה עברה." טיב המעשה שלפנינו הראה לי בחוש איך מצוה אחת גוררת אל מצוה נוספת, על דרך שפירשו בספרים הקדושים "ששכר מצוה מצוה" - שזוכה לקיים את אותה מצוה עצמה פעם נוספת. יום אחד היה אצלי בחור אחד, אשר רגיל לבוא בביתו בנסיבות מסוימות שנצרך בהם לחיזוק ועזרה דחופה. - הזמן לא היה בשעות הקבלה המסודרות, אך מחמת הדחיפות שבענייניו קיבל את הסיוע הנצרך לו, בתוספת דברי חיזוק ועידוד, שבוודאי נוהג עימו השם ויתברך כטוב לו ונכונן לו, ואל יירך בלבבו מחמת הקשיים השונים.

בצאתו לדרכו יצאתי עימו ללוותו בדרכו חוצה, כדקיימא לן במצות הכנסת אורחים בפרק עגלה ערופה (סוטה מו): "אמר רבי יוחנן משום רבי מאיר, כל שאינו מלוה ומתולה כאילו שופך דמים וכו'. ששכר הלויה אין לה שיעור, שנאמר (שופטים א, כד) 'ויראו השמרים איש יוצא מן העיר, ויאמרו לו הריאנו נא את מבוא העיר ועשינו עמך חסד'. ובתיב (שם כה) 'ויראם את מבוא העיר' וכו' ע"ש.

והנה כאשר פתחתי את הדלת ויצאתי עם הבחור האורח ללוותו חוצה, ראיתי שבדיוק אותו הרגע הגיע איש מסכן אחד שנצרך לחיזוק חשוב בענייניו, ואנו ראינוהו כשהוא כבר מתחוב לבא לחזור ופונה לרדת במדרגות למטה לדרכו. - כנראה ראה את פתח המדרגה שעל הדלת מבחוץ, שבשעה זו אין 'קבלת קהל', הוא התאכזב מאוד והצטער על כך, שלאחר כל הטרחה שטרם מתן ייסורים וכאב לב, נצרך לחזור על עקבותיו ולחזור שוב לאחר מכן.

ברם, תיכף כשראיתי אותו פניתי אל הבחור היוצא ואמרתי לו: ראה נא גם ראה את 'טיב ההשגחה' העליונה המדויקת בכל פרט ופרט עימנו, מן השמים 'הוציא' אותנו יחידו כאן מן הבית אל פתח הבית ברגע הנכון, כדי לגרור ולמשוך אותנו ממצוה אחת אל המצוה השנית, וכד"א "ששכר מצוה מצוה". חתך קראתי אל האיש ב'קריאה של חיבה', שיעלה ויבוא ויגיע בשמחה וברצון, והוכחתי לפניו בהוכחה נמרצת זו שהראו לו

נמצא שרוב אנשי העולם רודפים ורדופים, ומלאים 'שאיפות' כריימו... לחיצינו ומלחצינו בלחץ זו הדחק תמיד! לא כן אתה צדיק, המשיך ר' זונדל, הרי עם הבעיה הזו המגבילה אותך בתפקוד החיים, בין כך אינך יכול לרוץ ולדרוך ולתפוס את הכל... מה אם כן נותר בידך רק 'שאיפה' אחת בלבד, הלא היא השמירה על בריאותך, כפי יכולתך וכפי מה שהשם יתברך חנן אותך!

נמצאו למדין אם כן, שעליך להודות לחשם ויתברך על החלק הטוב הזה שיש ב'בעיה' שלך, שבזכותה נפטרת מכל השאיפות הגדולות... ושאר דאגות ולחצי החיים הרדופים, עליך אפוא להיות בשמחה 'יותר' משאר אנשים!

הבחור שהופתע מאוד מדברי הצדיק יצא משם בלב מלא חיזוק עצום! הדברים הקצרים והמוכמים הללו קלטו השערה וחדרו לעמקי לבבו, עד שכל מהלך חייו התהפך מיגון לשמחה!

לאחר כשנתיים הופתעתי לקבל ממנו שיחת טלפון, כשהוא נרגש ושמח להזמין אותי בתור כהן לשמחת 'פריון הבן' לרגל הולדת שנה הבכור למזל טוב! שמחתי מאוד לבשורה טובה ומשמחת זו, כאשר לא ידעתי בכלל שברוב חסדי השי"ת זכה להינשא. - הוא סיפר שהגיעה עבורו הצעת שידוך מבת טובים כשרה וישרה, ששמעה על טוב לבו ועל שמחת חייו, [שהתהפכה לטובה בעקבות שיחתו ע"י ר' זונדל], ונכנס בלבה הרצון להינשא דווקא אליו, שבכך תזכה לגמול חסד בתוככי ביתה כל ימי חייה, במה שתעמוד לעזרתו תדיר! ולהפתעת הכל נגמר השידוך בשמחה גדולה, ועלה זיווגם יפה ובהצלחה נאה בסייעתא דשמיא.

כעבור שש עשרה שנים (!) שמחתי לפגוש שוב את האיש בהזדמנות אחת בעיר 'טלו טון', והוא גם הוא שמח מאוד לקראתי, והודה לי בכל לב על שהבאתי בשעתו לפני אותו צדיק שהאיר והזריח בו את 'אור החמה'!... וחולל מהפכה אדירה בלבבו. וסיפר לי אז שכל אותה מחלה עדיין קיימת בו, אך כבר אינה 'מפריעה' כל כך, לאחר שכבר התרגלו אליה... ויש לי בלעה"ר שמונה ילדים כן ירבו, רזע ברוך ה'!

על חיזוק שכיוצא בזה שגור בפי העולם, בשם צדיקים קדמונים: מה שהשמחה יכולה לפעול ולעשות, אין שום דבר

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מהדגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מתקשרים מ מוזמנים מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

shivti11@gmail.com

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקרא! את תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסת.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173